

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. M.**, narozený dne „X“, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur.,
sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-83/LE-LE05-P13-2016,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-83/LE-LE05-P13-2016, **se zrušuje pro vadu řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-83/LE-LE05-P13-2016, jímž byla jako nepřipustná shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), určena Polská republika.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení ve spojení s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobce si je vědom, že čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení stanovuje pouze diskreční pravomoc, avšak podle jeho názoru se musí vždy výkon této pravomoci nejen zvážit, ale odůvodněná úvaha se musí objevit i v příslušném rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k ust. § 14 zákona o azylu, neboť podle jeho názoru lze analogicky tyto závěry vztáhnout i pro případ posouzení aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobce zejména poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2014, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, a ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 Azs 7/2013 – 20, v nichž Nejvyšší správní soud zkoumal, zda nedošlo k překročení mezi správního uvážení.
3. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje uvážení ohledně aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, považuje jej žalobce za nepřezkoumatelné. Žalobce doplnil, že v případě udělení mezinárodní ochrany má možnost získat na území České republiky zaměstnání i ubytování a nebyl by tak pro sociální systém v České republice přítěží. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a zároveň se nedomnívá, že by byl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Žalovaný poukázal na skutečnost, že postupoval podle čl. 12 Dublinského nařízení, neboť žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice, tj. dne 14. 7. 2016, držitelem dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou dne 30. 12. 2015 v Charkově s platností od 11. 1. 2016 do 31. 5. 2016. Žalovaný se tak domnívá, že svým postupem nemohl žalobce nijak zkrátit na jeho právech, když postupoval zcela v souladu s Dublinským nařízením. K tomu žalovaný doplnil, že dne 26. 7. 2016 požádal Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, přičemž Polská republika v odpovědi ze dne 10. 8. 2016 svou příslušnost uznala.
5. K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný uvedl, že neshledal důvod pro ponechání si posouzení tohoto konkrétního případu ve své jurisdikci. Žalovaný podotkl, že postupoval-li podle čl. 12 Dublinského nařízení, pak z logiky věci vyplývá, že se rozhodl v daném případě nevyužít diskrečního oprávnění dle čl. 17 Dublinského nařízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud vyjadřuje rovněž k možnosti srovnání aplikace ust. § 14 zákona o azylu a rychlosti integrace a lepší ochraně před pronásledovateli. Žalovaný dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 114/2016 – 33, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, (obě rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Závěrem žalovaný uvedl, že se nedopustil žádné nezákonnosti při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí bylo dle jeho názoru vydáno v souladu s Dublinským nařízením a právními předpisy České republiky, zejména se zákonem o azylu. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

7. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené jim za tímto účelem soudem neuvedli, že na projednání věci trvají.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu v rámci žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 14. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 7. 2016 jako důvod žádosti o azyl v České republice uvedl, že nechce do války. K tomu doplnil, že bydlí v Dněpropetrovsku, přičemž tato oblast hraničí s Donbassem. Má obavy, že by jej povolali do armády, neboť povolávají každého, kdo udrží zbraň. Je si vědom, že je 29 let starý a podle tamního zákona povolávají osoby do 27 let, nicméně se odvodu také obává. Někteří jeho známí byli do války odvedeni a někteří z nich padli. Někteří lidé jdou do armády dobrovolně, neboť tak užijí snadněji svou rodinu, nicméně to není jeho případ. Do armády nechce.
11. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 7. 2016 soud zjistil, že žalobce na základě uděleného polského víza na 180 dnů odjel dne 6. 2. 2016 z Ukrajiny a následujícího dne vstoupil na území Polské republiky. Žalobce uvedl, že nikdy neuvedl jinou totožnost ani státní příslušnost a z Ukrajiny odjel kvůli válce a z ekonomických důvodů. S kamarádem zvažovali různé možnosti – USA, Izrael, Rusko, ale nakonec se rozhodli pro Českou republiku, neboť se od známého dozvěděli, že k tomu stačí polské vízum. České vízum se nedá získat. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Na Ukrajině neměl žádné problémy. O mezinárodní ochranu žádá, protože se bojí, že ho odvedou do armády. Na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt a každého odvádějí do armády a posílají do války. V České republice nemá žádné příbuzné ani jiné blízké osoby, o možnosti podat žádost o azyl v Polsku se dozvěděl až na území České republiky od krajanů, kteří již žádost o azyl podávali, přijel totiž za prací. Žalobce neví o překážce, která Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by mu bránila požádat o azyl v Polsku a žít tam. Přesto pro něj není Polsko atraktivní, protože jsou tam nízké mzdy. Do Polska jet nechce, nic tam pro něho není.

12. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 7. 2016, č. j. OAM-83/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev. č. „X“, bylo zjištěno, že podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo rozhodnuto o zajištění žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí bylo dále zjištěno, že žalobce dne 9. 7. 2016 předložil při pobytové kontrole v Praze 9 hlídce OPKPE Praha k prokázání své totožnosti bulharský doklad totožnosti na jméno R. H. opatřený jeho fotografií. Jelikož vzniklo podezření, že se jedná o padělaný doklad, byl žalobce zajištěn. Následně předložil ukrajinský doklad totožnosti, v němž bylo vylepeno polské vízum typu D s délkou pobytu 142 dní a v němž se nacházel otisk razítka potvrzující, že žalobce vstoupil na území Schengenského prostoru v Polsku dne 7. 2. 2016. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky.
13. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle odst. 2 pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
14. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Dle odst. 2 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Dle odst. 3 pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:
 - a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;
- c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

Dle odst. 4 pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu. Dle odst. 5 okolnost, že povolení k pobytu nebo vízum byly vydány na základě nepravdivé nebo neoprávněně užívané totožnosti nebo po předložení pozměněných, padělaných či neplatných dokladů, nebrání tomu, aby jako příslušný byl určen členský stát, který je vydal. Avšak členský stát, který vydal povolení k pobytu nebo udělil vízum, není příslušný, pokud může prokázat, že podvod byl spáchán po vydání povolení k pobytu či udělení víza.

15. Podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení se odchylně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu. Dle odst. 2 členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.
16. Soud se zabýval námitkou žalobce, že žalovaný porušil čl. 17 Dublinského nařízení ve spojení s ust. § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s diskrečním ustanovením. Předmětem sporu je tedy posouzení otázky, zda Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgán rozhodující v souladu s Dublinským nařízením o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který ve svém rozhodnutí určuje příslušnost jiného státu, je povinen se zabývat v odůvodnění rozhodnutí vždy také tím, z jakého důvodu nevyužil diskreční oprávnění, které mu umožňuje posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i za předpokladu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu není dle kritérií stanovených Dublinským nařízením příslušný.

17. Předně soud uvádí, že cílem Dublinského nařízení je zajistit, aby byl za posuzování podané žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, a to z důvodu, aby nedocházelo k zahlcení systému žádostmi jednoho žadatele v různých členských státech Evropské unie. Z těchto důvodů je účelem Dublinského nařízení určit co nejrychleji stát příslušný k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dublinské nařízení tak směřuje ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, dostupný na www.nssoud.cz.
18. Žalovaný provedl postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III Dublinského nařízení, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, tedy dne 14. 7. 2016, byl žalobce držitelem dlouhodobého víza č. „X“ vydaného Polskou republikou dne 30. 12. 2015 v Charkově s platností ode dne 11. 1. 2016 do dne 31. 5. 2016. Tato skutečnost není mezi stranami nikterak sporná a taktéž sám žalovaný ji v napadeném rozhodnutí uvedl. Za daných okolností by tedy bylo možné za stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu považovat Polsko, a to v souladu s čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení. Pro aplikaci čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení je zapotřebí splnit podmínky vyjádřené v čl. 21 odst. 1 téhož nařízení. Pokud by totiž nebyla žádost o převzetí žadatele o mezinárodní ochranu předložena ve stanovených lhůtách, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, Polsko dne 10. 8. 2016 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, čímž se stalo příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce.
19. Předmětem sporu je však posouzení otázky, zda správní orgán, který v souladu s čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat vždy také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, které umožňuje členskému státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když k ní dle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
20. V této souvislosti soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015 – 50 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(...) *postup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)*“ Na to poté dále navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že: „*Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.“ Nicméně žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval využitím diskrečního oprávnění, ačkoliv příslušnost členského státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla určena dle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, nikoliv podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

21. Za situace, kdy žalovaný mohl ve smyslu výše uvedených závěrů čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení v nyní řešeném případě aplikovat, a to z důvodu, že postupně nevyločil všechna kritéria uvedená v člancích 8 – 15 Dublinského nařízení, neboť dovodil, že žalobce splňuje kritérium ve smyslu čl. 12 Dublinského nařízení, nemohl přistoupit k aplikaci kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, tedy naopak mohl a měl zvážit aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.
22. Jelikož tedy žalovaný v nyní projednávaném případě (tedy v situaci, na kterou nedopadalo „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení) mohl využít diskrečního oprávnění dle čl. 17 Dublinského nařízení, přičemž v žalobou napadeném rozhodnutí se k jeho možné aplikaci nijak nevyjádřil, ač správně aplikoval čl. 12 ve spojení s čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, zatížil ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zatížil své rozhodnutí vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a proto soud přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Ing. Janem Procházkou, advokátem, po 3 100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení – dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z částky 6 800 Kč – dle ust. § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 3. května 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.